

РЕАЛЬНО ВИДЕТЬ ПРОБЛЕМЫ

Наталля ТУМАР

Народныя таленты

ПЕРАМОЖЦЫ МІЖНАРОДНАГА

Хор Жодзінскай дзіцячай музычнай школы стаў лаўрэатам другога Міжнароднага фестывалю духоўнай музыкі, які праходзіў сёлета ў Магілёве. Наш карэспандэнт сустрэўся з арганізатарам і кіраўніком хору Эдуардам Рыгоравічам, які расказаў аб сваім уражанні ад фестывалю, аправаў і праблемах хору.

— Калектывы, якімі я кіраваў, абаранялі гонар Жодзіна на розных аглядах-

конкурсах. Але тое, што ўбачыў у горадзе на Дняпры, парадавала найбольш, — значыў Эдуард Рыгоравіч.

Фестываль пакарыў сваёй маштабнасцю. Прыехалі ўдзельнікі з Расіі, Украіны, Польшчы, Галандыі, Іспаніі, краін Афрыкі. Шырока было прадстаўлена харавое мастацтва нашай рэспублікі. Сваё майстэрства дэманстравалі калектывы Мінска і Магілёва, Гродна і Полацка, Гомеля і Пружанаў. Фестываль дапамог амаатарам самадзейнасці адкрыць для сябе

прывабнасць і красу духоўнай музыкі, якая цэлы тыдзень гуляла пад сцягамі мясцовага касцёла. Менавіта там і напаткала нас удача: мы, як ужо адзначалася, заваявалі званне лаўрэата і дыплам III ступені.

— А апрача канцэртных выступленняў?

— Наведвалі музеі, карцінную галерэю старажытнага горада Магілёва, знаёміліся з удзельнікамі іншых калектываў. На наш хор звярнуў увагу Пікарада

Гай, які жыве ў Англіі, загадаў аддзелам беларускай музыкі і фальклору ў Лонданскай бібліятэцы. Мы паспрабавалі з гэтым чалавекам. Дарэчы, ён пудоўна размаўляе на беларускай мове. Наш калектыв ужо атрымаў ад Пікарада зборнік твораў беларускай духоўнай музыкі, які ў Беларусі набыць практычна немагчыма.

— І апошняе пытанне да вас, Эдуард Рыгоравіч. Хто вам дапамагаў рыхтаваць хор да такой творчай перамогі?

— У першую чаргу хочацца назваць намесніка дырэктара музычнай школы Е.Моўчана, выкладчыкаў А.Корзун, А.Шышлову, М.Купшера, канцэртмайстра В.Лавруцкага, саліста народнай харавой капэлы ДК БелаАз, галоўнага метраляга завода А.Шкурнына, які саліраваў у песні, спецыяльна напісанай для гэтага фестывалю. Перакананы, што без гэтых людзей наш хор не дасягнуў бы такога вялікага поспеху.

Уладзімір КОБРЫН.

Агным абзацам

«Жахлівым» назваў папярэдняе вынікі правяркі буйнейшых прадпрыемстваў рэспублікі Прэзідэнт Беларусі Аляксандр Лукашэнка, выступаючы 16 лістапада пры ўручэнні ўзнагарод работнікам Мінскага аўтамабільнага завода. У якасці прыкладу ён назваў вытворчае аб'яднанне «Гарызонт», пры якім створаны 33 камерцыйныя структуры. Такія «паразіты» ёсць і ў іншых буйнейшых прадпрыемстваў рэспублікі, пры дапамозе якіх размяркоўваецца прадукцыя і «накручваюцца» цэны.

Сёлета з-за небывалай засухі рэспубліка недабрала 20 працэнтаў ад усяго плануемага ўраджаю збожжавых. У сувязі з гэтым узнікла вострая праблема закупкі збожжа за мяжой. Вытворцы збожжы Расійскага Чарназёма гатовы прадаць Беларусі таннае збожжа, але нават гэтыя цэны для нас адчувальныя. Прынамсі, на сённяшні дзень 100 долараў за тону збожжы бюджэт рэспублікі, які прызнаўся кіраўнік дзяржавы, вытрымаць не можа.

Эканамічны саюз паміж Расіяй і Беларуссю зноў стаў прадметам абмеркавання ў вышэйшых эшалонах улады нашых дзяржаў. Як прызнаўся Аляксандр Лукашэнка, самым вострым тут застаецца пытанне ўласнасці. У прыватнасці, Расія жадае атрымаць ва ўласнасць «Белтрансгаз» — трубаправоды, па якіх ідзе газ праз тэрыторыю Беларусі. У кіраўніцтва нашай рэспублікі гэта выклікае некаторыя здзіўленне, паколькі яшчэ не было выпадкаў, каб на беларускай тэрыторыі перакрываў трубаправод або кралі частку газу, які нам не прызначаўся.

Знешні доўг Беларусі на сённяшні дзень складае 1 мільярд 200 мільянаў долараў. Толькі за газ наша рэспубліка павіна заплаціць Расіі 420 мільянаў долараў. Паведамляючы аб гэтым, Прэзідэнт Беларусі прызнаўся, што выплата знешняга доўгу цяжым грузам кладзецца на бюджэт рэспублікі. Але калі раней мы накупілі даўгі, то цяпер паступова іх выплачваем, у прыватнасці, Расіі. Кіраўнік беларускай дзяржавы скептычна ставіцца да крэдытавання рэспублікі замежнымі краінамі, паколькі «гэты даўгі прыкладзецца выплачваць нашым дзецям».

БЕЛІНФАРМ.

Эпізод

КУДА ДЕЛСЯ «ТИГР»?

Не так даўно стала вядома, што на дне реки Друть у деревни Чечевичи найден немецкий «тигр». Вест о редкой исторической находке не осталась незамеченной в республике.

Как сообщила одна газета, находку «вытащили из полувесового подводной западни и отправили в музей». Однако дальнейшая судьба трофея породила множество слухов. Например, утверждалось, что машину провозили за рубеж, где некоторые коллекционеры готовы выложить за нее не менее ста тысяч долларов.

После небольшой проверки удалось выяснить, что действительно на дне реки Друть в Чечевичах был найден немецкий «тигр» — танк Т-3. В настоящее время машина находится на территории музея истории Великой Отечественной войны. Несмотря на то, что в годы войны на территории Беларуси велись активные боевые действия, ни одного немецкого «тигра» в наших музеях нет и в помине. Еще задолго до 60-х годов последние из этих трофеев были пушены на переплавку.

«Концы» необычной находки удалось обнаружить в бронетанковой службе Вооруженных Сил Беларуси. Ее начальник полковник Анатолий Ракицкий прояснил ситуацию. При подъеме танка из воды у него была сорвана башня. В настоящее время машина находится на центральной базе бронетанкового имущества под Могилевом. Кстати, найденный трофей — не «тигр», а командно-штабной Т-3. Предположительно в 1941 году в ходе наступления от атакующих немцев получил повреждение на реке Друть. Корреспондент одного из местных изданий получил проле без даже задание попытаться выяснить в Германии что-либо о судьбе тех воинов вермахта, которые, возможно, еще живы.

Не исключено, что после компоновки машины и изучения ее истории танк будет передан немецкой стороне. Хотя, по большому счету, не так уж и много у нас подобных трофеев, чтобы раздирать их. Да и место им — на земле победителей. На то они и трофеи!

Александр ГРАЧЕВ.

БАЗАРНАЯ РЕКЛАМА

Замалёўка з натуры

Моркву прадаваў прама з машыны: быў адкрыты задні борт, і жанчыны па прыстаўнай лесвіцы, забраўшыся ў кузаў, абдзіралі лепшыя, на іх погляд, экземпляры.

За пару гадзін морква была амаль прададзена. Засталося толькі крыху дробнай і нейкай вялізнай жоўтай.

Да вясковых прадаўцоў падшопы моладзі, акуртатна прануты мужчыны. Ён спытаў:

— Што, жоўтую моркву ніхто не купляе?

— Не купляе, хоць ты трэці ці разваліся на некалькі кавалкаў, — сказаў маркоўны гандляр.

— А вы зрабіце рекламу — тавар адрэаду пойдзе!

Малады мужчына, нахіліўшыся, нешта сказаў на вука прадаўцу сельскагаспадарчых прадуктаў.

— Зразумелі, што трэба сказаць?

— Зразумелі, шаноўны, зразумелі! Вялікі дзякуй! — весела адказаў маркоўны прадавец.

...Крохучы, ён узлез на машыну і кінуў адтуль гучныя словы:

— Шаноўныя маркоўныя пакупнікі! Дарагія базарныя пакупнікі! Дазвольце зрабіць афіцыйную заяву, нешта нахлупае... гэтай, як яе там... рекламы.

Ля машыны нібы па камандзе сабраўся натоўп, у асноўным жанчыны. Мужчыны, не панімаючы галасы і крадком глянуўшы на бліжэйшых жанчын, працягвалі:

— Вось гэтая жоўтая морквіна, якую я трымаю ў руцэ, называецца вітамінная. Яна вельмі карысная, асабліва для жаночага арганізма...

— А якая такая карысць ад вашага жоўтага караняплода? — спытаў немалады ўжо мужчына з натоўпу.

І ў адказ адрэаду пачуў:

— Вельмі вялікая: калі ты такі морквіны нацерці на тарцы, пасыпаць лыжачкай пукру і дабавіць 2,5 лыжкі смятаны, некалькі кропель лімоннага соку і ўсё гэта перамяшаць, то яна заменіць 12-дзённую патрэбнасць жаночага арганізма ў вітамінах...

— Не можа быць! — здзіўлена маладая жанчына.

— Далі бог — праўда, — запэўніў спецыяліст па рекламе.

— А што яшчэ карыснага ў вашай моркве? — гэтае пытанне задаў кабета ў модным футравым капалюшыку.

— Якая карысць, пытаецеся? — мужчына задумаўся, а потым весела адаў: — Морквачка гэтая жоўтая карысна, нібы магніт прыцягвае да жанчыны любога мужчыну, калі яна таго захоча...

Смеліскаму рэкламісту закончыць не далі. У адно імгненне натоўп жанчын накінуўся на моркву, нібы тая-саранча на маладую сакавітую траву...

Ад маркоўнай машыны засталіся адны колы, задні мост ды кабіна.

Анатоль СУНЦЫН.

МОЖА, І ТРАПІЦЬ КАРАСЬ НА ВУДУ

Невялікія, але прыгожыя Саковіцае і Святое азёры. Любіць салігорцы раскінуць каля іх палаткі, пасядзець з вулчакі.

Некаторыя тайком выкарыстоўваюць для лоўлі рыбы і сеткі. Таму ў апошні час вадаёмы апусцелі, са дня лягчы дастаць бутэльку з-пад гарэлі, чым карася.

Мясцовыя ўлады вырашылі перадаць азёры спецыялістам таварыству паліўных і рыбалоўства. Вадаёмы трапілі ў гаспадарствы рукі. Надаўна ў іх выпушчана больш за 10 тысяч малавак карпа, вырабленых у Любанскім рыбгасе. У азёрах ёсць усе ўмовы для развядзення гэтай рыбы. Калі толькі цішым карпаў не знішчаць двухногія «шчупаці».

Жыхары г.п.Узда не прамінаюць магазін на вуліцы Каласнай, у якім працуе загадчыца Зоя Анатольеўна Кулікоўская. Пакупнікі ўдзячныя гаспадарам магазіна за тое, што заўсёды знаходзяцца неабходны тавар, для набыцця якога не патрэбна дабірацца ў іншыя гандлёвыя кропкі.

НА ЗДЫМКУ /злева направа/: Г.Б.Суднік, З.А.Кулікоўская, С.Д.Германчук.

Фота Міхаіла БУПАТА.

Наболело

Поможет смекалка

Большая связка ключей тяжела и мешает в кармане. Если срезать часть ушка и посадить ключи на одну ось, связка станет намного компактнее. При открывании замка ушком послужат другие ключи, повернутые на 90 градусов.

Развальцевать металлическую трубку можно с помощью обычного сверла. Нужно лишь придать ему вращение, противоположное рабочему.

Удобный молотокочет для ювелирных работ можно сделать из медной ручки от пришедшего в негодность водопроводного крана.

Проблема насадки молотка не перестает волновать любителей домашнего мастерства. В ручке делается пропил ножовкой. В пропил вставляется железная пластина. Ручка и пластина просверливаются, и в отверстие заливается шпатель. Выступающую часть пластины распиливают, затем насаживают на ручку молоток и загибают концы пластины.

Для того, чтобы молоток не слетал с ручки, надо дополнительно к клину застраховать его скобой. Она делается из стальной проволоки /или гвоздя/ диаметром 2 мм. В ручке молотка сверлят два отверстия, в них вставляют скобу и концы ее загибают.

Ручка инструмента будет надежнее, если в отверстие для шпателя насыпать смесь из трех частей канители и одной части просеянного песка. Раскалив шпатель, надо быстро надеть ее на ручку. Тогда смесь расплавится и прочно закрепит ручку на инструменте.

Что хочешь, то и ворочу

В последние годы такое поведение людей стало, пожалуй, уже правилом нашей жизни: не только ни за что не отвечать, но даже не следовать должностям инструкциям. Сделалось «добрым тоном», как говорится, пускать слова на ветер. Отчего же это? А оттого, что нет строгого сроса. А совесть? Так это пережиток старины в век базарно-рыночных отношений и «коммерческих тайн». Если напущать, куда пожаловать, если взорвется к совести, то, кроме лишнего хлопота и неприятностей, ничего не добьешься. Короче, что хочешь, то и ворочу, а попросту — демократия без границ.

Если сравнительно недавно по железной дороге можно было свернуть часы. Теперь же опоздание электрички — чуть ли не «великое завоевание» демократических свобод железнодрожников. Задержат отправление поезда на 20—30 минут — это уже норма. Особо бдительная наблюдательность на минских пригородных маршрутах. Люди нервничают, мечутся по путям и платформам, а стационный динамик молчит. Извиняться, объявлять о задержке или изменении расписания теперь не принято — дурной, должно быть, тон.

Не отстают от моды и авто-транспортники. Снять с линии автобус — в порядке вещей. Есть и оправдания — трудности с энергоресурсами, экономическая нецелесообразность, недобор пассажиров из-за непредсказуемой, адской дорожной обстановки, и прочее, и прочее... Казалось бы, у деловых людей слово должно быть на-дежным. Ведь какой же ты деловой, если не выполняешь обещаний? Если ведешь себя, как тот «шалый-болотный». Обязательность, точность, исполнительность — немыслимые качества каждого приличного человека и бизнесмена. По крайней мере, по западным меркам. А если вдруг не получается, — коммерческие неуязвы, проблемы, — поставь партнера в известность, извинись: в жизни все не расставилось, как в шахматах. Тебя в конце концов поймут. В цивилизованном обществе это стало нормой этикета отношений между людьми.

У нас возник новый тип бизнесмена. На вид солидный, ездит на заморском авто, подчас и со спутниковой связью, чтобы, наверное, быть

еще более точным в делах и словах. Вот один из таких проявил интерес (не без выгоды, разумеется, материальной, да и моральной) к повторному изданию, конечно, в новом варианте, известного фотальбома «Минск вчера и сегодня». Выпущен он был несколько лет назад издательством «Беларусь» и уже стал библиографической редкостью.

Завертелось колесо, но, как скоро прояснилось, на одну только сторону. Творческую. А вот материальной поддержки созданная группа исполнителей не получила. Подписанные «деловые» бумаги оказались блефом. Спонсор-бизнесмен, президент одного из акционерных обществ, сослался на коммерческие трудности. Все понятно. Но разве об этом

нельзя было сказать сразу? Своевременное отказание, в конце концов, от затеи с изданием фотокнижки? Нет, опыт все та же ненакая безответственность. А может быть, несмотря на реальный вид, просто не хватало бизнесмену элементарной культуры, что часто приводит к наплевательскому отношению к людям? Так какое же, простите, нас ждет будущее? Но эта тема для другого разговора.

А пока «правит бал» безответственность и хамоватость многочисленных президентов и президентов, которых расплодилось столько, что хоть пруд пруди.

Только из такого «стройматериала» и пруд не запрудишь.

Олег ФОМЧЕНКО, житель г. Минска.

еще более точным в делах и словах. Вот один из таких проявил интерес (не без выгоды, разумеется, материальной, да и моральной) к повторному изданию, конечно, в новом варианте, известного фотальбома «Минск вчера и сегодня». Выпущен он был несколько лет назад издательством «Беларусь» и уже стал библиографической редкостью.

Завертелось колесо, но, как скоро прояснилось, на одну только сторону. Творческую. А вот материальной поддержки созданная группа исполнителей не получила. Подписанные «деловые» бумаги оказались блефом. Спонсор-бизнесмен, президент одного из акционерных обществ, сослался на коммерческие трудности. Все понятно. Но разве об этом

нельзя было сказать сразу? Своевременное отказание, в конце концов, от затеи с изданием фотокнижки? Нет, опыт все та же ненакая безответственность. А может быть, несмотря на реальный вид, просто не хватало бизнесмену элементарной культуры, что часто приводит к наплевательскому отношению к людям? Так какое же, простите, нас ждет будущее? Но эта тема для другого разговора.

А пока «правит бал» безответственность и хамоватость многочисленных президентов и президентов, которых расплодилось столько, что хоть пруд пруди.

Только из такого «стройматериала» и пруд не запрудишь.

Олег ФОМЧЕНКО, житель г. Минска.

Выставки

ЦАРЭЎНА-ВОСЕНЬ КОСЫ РАСПЛЯЛА

Дэмітрый Максімавіч Мохавіч 25 гадоў таму назад закончыў Беларускі дзяржаўны тэатральна-мастацкі інстытут — цяпер акадэмія мастацтваў. За гэты час распрацаваў шэраг праектаў рэстаўрацыі помнікаў архітэктуры нашай рэспублікі. Член Саюза архітэктараў Беларусі. Пяцна працаваў над стварэннем дэкарацыі на студыях «Беларусьфільм», «Таджыкфільм», а таксама для спектакляў у тэатрах Мінска, Масквы, Рым, Каўнаса, Баку, Ташкента, Краснарска, Новаасібірска, Смаленска, Чэлябінска, Чэбаксары і інш. У дэкарацыях і касцюмах, якія распрацаваў Д.М.Мохавіч, застаюцца калі дзвухсот спецыялістаў, многія з іх на ачынных і міжнародных тэатральных фестывалях карысталіся вялікай папулярнасцю. А як ён сам атрымвае сваю працу?

— На сцене няма сапраўднага неба, зямлі, рэчак. Заданна мастацка тэатра адышуць эквівалент рэальнай жыццёвай прасторы. Прасторы, якая радуе, ці прасторы, якая прыгнетвае. Тут патрэбны вобраз, метафара, сімвал — гэта пошук раізізна спецыяліста, таго галоўнага, што ўжо нахляла драматурга на напісанне п'есы, рэжысёра — на пастаўку спектакля, кампазітара — на стварэнне музыкі. Пакуль не «намацаю» жаданыя ключы, не супакойваюся, шукаю, — азначыў Дэмітрый Максімавіч.

Робаты гэтага мастака — эскізы і макеты дэкарацыі, касцюмаў, графіка, жывапіс — экспанаваліся на многіх рэспубліканскіх і міжнародных выставах. Не бярэся сцвярджаць, колькі чалавек, пазнаёміўшыся з творчасцю Д.М.Мохавіча, сказалі сабе: — Якая прыгажосць! Паспрабую і я малаваць...

Ды і Дэмітрый Максімавіч не выдзе такога падліку. Для яго найвялікшая радасць ва ўсведамленні таго, што захапленне дзядулі перадалося ўнуку Вара, вучанцы пятага класа Мінскага мастацкага ліцэя (педагог Вольга Наваран). Нядаўна выстава работ дзяцінчых экспанавалася ў мастацкай галерэі абласнога цэнтра народнай творчасці. Не аналіз паказваў, што перад намі — талент. Юная мастацкая кораша і праўдзіва распрацоўвае пейзажную тэму, паказвае яе ва ўсёй пайнаце і непаўторнасці. Восень — яе любімая пара, якой і прысвечана большасць карцін. На якую ні кінеш погляд — праўдзівае перадачы душы, узаўважана стана характараў, дакладнасць паказу з'яўляюцца. Мастацка завершанымі можна лічыць многія работы Вара Лебядзенка. У іх — глыбокая павага мастацкай да ўваблення простых, штодзённых момантаў навакольнага жыцця, умёнае назірэнне, убачэнне і перадачы ў сваіх творах незвычайнае хараватое ў звычайным.

— Ганару, што мая ўнука адмоўна ставіцца да кімсьці направаваных метадаў у мастацтве. Яна актыўна шукае свой стыль, сваю індывідуальнасць. І шмат чаго ўжо знайшла. Ці ж не аб гэтым гаворыць той факт, што яе работы, як сведчаць запісы ў кнізе водгукаў, выпраменьваюць радасць і зацікаўленасць, глыбокае пранікненне ў сутнасць адлюстраванай падзеі, — тавару пры абмеркаванні творчасці юнай мастачкі Д.М.Мохавіч.

Наш кар.

ХАТНІ ЭКРАН

22 лістапада, аўторак

Беларуская тэлебачанне
15.20. «Пад ліванскім кедром». Д/ф.
15.35. «Часцінка».
15.45. ТБ-школе. Выяўленчае мастацтва.
16.05. «Бімба».
16.25. Пераможца музычнага конкурсу ў Сцяг Сяла Лагачова.
17.00. Навіны.
17.10. «Маё каханне, мой смутак».
17.20. Тэлеверс.
18.10. Навіны (Віцебск).
18.35. Навіны БІ-бі-сі.
19.10. Эканаміст.
19.20. Мост.
19.50. Кантакт.
19.55. Свет і чалавек.
20.25. Пяць хвілін на жарты.
20.30. Калыханка.

21.00. Панарама.
21.40. Пад купалам Сусвету.
21.50. «Комікі». Тэлеверс.
22.00. Вершы Г.Страдава.
22.15. НІКА.
22.30. Фаварыты года. Фестываль.
0.40. Дайджэст.

Канал «Астанкіна»

15.00. Дамісолька.
15.30. Чароўны свет, ці Сінема.
16.00. Джэм.
16.20. «Элен і рабаты». Тэлеверс.
16.50. Свет сёння.
17.00. Сітуацыя.
17.40. XX стагоддзе.
17.45. XX стагоддзе.
18.00. Гадзіна піт.
18.30. «Дзікая Роза». Тэлеверс.
18.55. «Мой».
19.40. Добрыя ночы, малышы!
20.40. З першых рук.
20.50. Залаты шпатель.
21.35. Прэс-аўды.
23.00. «Алкіма» прадстаўляе...
23.30. Прэс-экспрэс.

Канал «Расія»

15.00. «Жарабеч-хітун». Тэлеверс.

15.45. Там-там навіны.
16.00. Света кожны дзень.
16.10. Новая лінія.
16.50. Кліп-антракт. В.Каралёў.
16.55. Ваша права.
17.10. Тэледабаты.
18.05. І-клуб.
19.25. Падарынасы.
19.35. «Расіон». Маст. фільм.
21.30. Я — алсу.
22.20. Пака чадор.
22.25. Аўтаімгненне.
22.30. Спартыўная карусель.
22.35. «Высокая мода» ў Маскве.
22.45. Канцэрт Дэміса Русаса.
23.45. Зоркі гавораць.

23 лістапада, серада

Беларуская тэлебачанне
8.00. Навіны.
8.10. Эканаміст.
9.20. Пяць хвілін на жарты.
8.25. Дайджэст.
8.35. Мультифільм.
9.00. ТБ-школе. Выяўленчае мастацтва.
9.20. «Маё каханне, мой смутак».
Тэлеверс.

10.20. Тэлеверс Дом кіно.
10.55. «Комікі». Тэлеверс.
11.55. «Бімба». «Далонь».
12.15. «Дзімаўркі».
12.50. «Джон Рос».
13.25. «Пасля 2000 года». Д/ф.
14.20. «Кароль і дзяцел».
14.35. Відама-навідама.
15.35. Чэмпіянат Беларусі па футболе.
16.10. Лёс вяснян «Азарычы».
16.30. «Бімба».
17.00. Навіны.
17.10. «Мое каханне, мой смутак».
Тэлеверс.
18.35. Навіны (Гомель).
18.25. Кантакт.
18.35. Навіны БІ-бі-сі.
19.10. Клуб паліўных і рыбалоўства.
19.30. «Крок». «Крамбаль». Група «Брыя».
20.00. Пяць хвілін на жарты.
20.05. Хаксэй. Чэмпіянат МХЛ.
«Швалі» (Мінск) — ЦСКА (Масква). 3-ці пераможца.
20.40. Калыханка.
21.00. Панарама.
21.40. «Комікі». Тэлеверс.
22.40. Пад купалам Сусвету.

22.50. НІКА.
23.05. «Атланты-сіці». Маст. фільм (Канада — Францыя).
0.45. Дайджэст.
0.55. «Славянскі базар-94».

Канал «Астанкіна»

7.00. Раніца.
8.00. «Топі Джымі».
8.25. «Дзікая Роза».
9.00. Клуб падарожнікаў.
14.00. «Гараж» і іншыя.
14.20. Хроніка дэзалавага жыцця.
14.30. Грошы і чысцце.
14.45. Партрэт дэзалавага чалавека.
15.00. Паглядзі, паслухай.
15.20. «Лягачы дом».
1